1.

Ze wachtten in de bossen, op de heuvels en rotsen.

De beesten.

Ze sisten door halfopen bekken vol tanden spits als naalden. Ze vielen aan met bliksemsnelle bewegingen en vlijmscherpe klauwen. Ze renden met grote passen de hoogste toppen op, op zoek naar mensen die ze konden vermoorden. Soms joegen de beesten in troepen en vielen van meerdere kanten aan. Andere keren waren ze alleen op jacht. Ze waren slim en gebruikten alles wat ze maar konden vinden als wapen. Ze konden met een bijl gesloten deuren inhakken of aankloppen om ons open te laten maken.

Ik kon de kust niet langer zien, maar ik wist dat de beesten zich daar schuilhielden en op ons wachtten. We zouden nooit meer terug kunnen. Dat was te gevaarlijk.

Ik had mijn zusje Alva, die nog maar vijfenhalf jaar was, meegenomen over zee in een veel te kleine en overvolle rubberboot. We waren omringd door grijze lucht en grijs water met golven met witte schuimkoppen. De zoute wind sloeg in mijn gezicht en drong onder mijn jas, via mijn nek naar beneden en door mijn broekspijpen naar boven. Alva zat op mijn schoot te rillen van de kou. Ik kon haar tanden horen klapperen, en haar vingers waren rood en stijf, ook al probeerde ik ze met mijn handen warm te wrijven.

We wachtten.

Via een krakende draagbare radio hadden we het bericht gekregen dat er een groter schip onderweg was om ons op te pikken, maar elke minuut, elk uur hier op zee voelde als een eeuwigheid.

De rubberboot zat stampvol mensen. Ik wilde dolgraag mijn benen strekken, maar er was geen plek om te bewegen of van houding te wisselen. Aan alle kanten waren lijven, ruggen, spitse knieën en ellebogen die tegen me aan duwden en Alva wriemelde onrustig op mijn schoot. De mensen die bij de reling zaten hadden het 't zwaarst. Een paar van hen hadden één been over de rand geslagen om niet hun evenwicht te verliezen en het ijskoude zeewater klotste over het been dat aan de buitenkant hing. Behalve wij waren er nog meer kinderen aan boord, maar die waren samen met volwassenen. Het jongste kind was op schoot bij zijn ouders in slaap gevallen, zoals Alva uiteindelijk ook bij mij had gedaan.

Het was lang geleden dat ik zelf had geslapen, maar zelfs hier, waar stilzitten en meebewegen op het ritme van de golven het enige was wat ik kon doen, kon ik niet goed ontspannen. Ik was verantwoordelijk voor Alva en er was niemand die voor mij zorgde. Mama was dood. Lucia was dood. Papa was ver weg. Alles wat we kenden, was weg. Er was geen school, er waren geen klasgenoten, er was geen voetbaltraining, geen huis om je in terug te trekken, geen eten te vinden. Geen veiligheid, geen hulp. Daarom waren we op een koude herfstdag in een overvolle rubberboot op de gevaarlijke, geselende zee onderweg. Omdat het enige wat er thuis nog over was, de beesten waren.

En omdat ik een lafaard was.

